

bedrøvelige Session snarest mulig maa blive sluttet. Jeg skjønner imidlertid ikke, at Landstinget selv om det i dets Heelhed deler denne Overbeviisning, dog egentlig kan gjøre Noget directe i saa Henseende. Og navnlig skulde jeg være den Sidste, der f. Ex. kunde ønske, at Landstinget paa en Tid, da Hans Majestæt i en vis Forstand staaer uden ansvarlige Raadgivere, skulde ville paatrænge ham sit Raad eller forebringe ham sit Duffe i denne Retning. Men Duffet har jeg, som sagt, og kan jeg intet gjøre til at fremme det, saa vil jeg ialfald ikke være med til at gjøre Noget til at hindre det. Men det er nu ganske vist, at den første Betingelse for, at Sessionen kan blive sluttet, er, at Finantslovsforslaget er endeligt vedtaget. Nu er det vel ganske vist ikke nogen aldeles hyggelig Tørløse at skulle give et Finantslovsforlag, der er det største Tillidsvotum, som en lovgivende Forsamling kan give fra sig, til et Ministerium med Navne in blanco, men det maa dog herved erindres, at det jo er et Skæbne, som man egentlig har ved hver eneste Finantslov; thi det er ingenstinde nogen given Sag, at det samme Ministerium, der kommer til at contrastignere Finantsloven, ogsaa vil være det, der kommer til at udføre den, og i nærværende Tilfælde have vi jo desuden Alle længe før vi sit Bished derfor, havt en til Bished grændsende Formodning om, at det vilde blive et andet Ministerium end det, der bestod, som vilde komme til at bruge Finantsloven for indværende Aar. Alt der skulde vindes det Allermindste ved en Udsættelse af Finantslovsforslagets Behandling i dette Thing i Løbet af de saa Dage, inden hvilke Finantsloven dog maa blive til, naar ikke Landet skal komme i en halvt anarchist. Tilstand; det for-maaer jeg ikke at skjønne; jeg seer ikke rettere, end at Vedtagelsen ligesaa godt kan stee nu som senere. Men navnlig vilde jeg have meget store Betænkneligheder ved gennem en Forandring i Finantslovsforslaget at bevirke, at det blev sendt tilbage til Folkethinget, hvorved det kom til at ligge i dettes Haand, hvilken Virkning med Hensyn til Udsættelsen eller Afslutningen af Forhandlingerne i denne Session Finantslovsforslaget vilde kunne faae.

Dette Sidste, — at vi ikke give Finantslovsforslaget ud af vore Hænder, men afgjøre det her — er for mig af en afgjørende Betydning, men jeg seer da ikke, at der er vundet det Allermindste ved en Udsættelse. Er det givet, saa kunne vi accurat ligesaa godt vedtage Finantslovsforslaget idag som om 2 eller 6 Dage. Selv om der nemlig maatte komme et Ministerium, som vi Alle vilde ansee det for en Ulykke for Landet at beholde, saa kunde vi dog ikke nægte at vedtage Finantslovsforslaget. Ligesaa lidt som et Land nemlig kan være uden Regjering, ligesaa lidt kan jo i et constitutionelt Land en Regjering være uden en Finantslov. Vi vilde have det i vor Magt bagefter at benytte alle de constitutionelle Midler, hvoraf vi ere i Besiddelse, for at styre en saadan Regjering. Skulde det Tilfælde, som jeg tænker mig, virkelig indtræde, vil jeg haabe, at det vilde vise sig, at Landstinget ikke anseer det for sin øverste Lovhverken at stemme som Folkethinget eller at stemme, som Regjeringen ønsker det, men at det Forhold, hvort Landstinget stiller sig til Regjeringen, kommer an paa, hvorledes Regjeringen er. Thi et Landsting uden egen Villie er intet Landsting, og et Folkething uden Landsting er efter en Overbeviisning, som jeg nu i 10 til 12 Aar ofte har udtalt fra denne Plads, Noget, der ikke har den mindste Udseende til længe at bestaae. Jeg antager, at Landstinget er et fuldkommen uundværligt Led i vor hele Forsatning, og at det i den Grad er en uundværlig Garanti for eller Betingelse for den Valgret, der ligger til Grund for Folkethinget, at det ene Thing er ligesaa nødvendigt som det andet. Men, hvilken Mening Landstinget saa end vilde gjøre gjældende ligeoverfor en Regjering som den af mig tænkte, og hvilke constitutionelle Midler det saa end vilde bruge for at skaffe sin Uafhængige Indflydelse, saa hører dog dertil, som sagt, paa ingen Maade en forlods Nægtelse af Finantsloven. Dette vilde, ganske affect fra, at det efter min Mening vilde have endnu større Betænkneligheder for Landstinget end for Folkethinget, navnlig under den nuværende Situation være den største Ulykke, idet det vilde styrte Landet i et Anarchi. Jeg agter